

Sagen berører mellem to Sognekommuner, og disse høre til samme Amtsradskreds, ligger Afgørelsen hos Amtsrådet. (Landkommunallovens § 22, Købstadskommunallovens § 28).

Disse Appellinstanser ere ret naturlige for Tiden, hvor en Person kun aldeles undtagelsesvis er skattepligtig til flere end en enkelt Kommune. Anderledes stiller Forholdet sig derimod, naar der, som det foreliggende Lovforslag tilsigter, gennemføres en mellemkommunal Beskatning. Der opstaar derved i Virkeligheden et helt nyt Mellemværende mellem Kommunerne, og da navnlig mellem Købstadkommunerne og Landkommunerne. Det Sammenstød mellem disse Kommuners Interesser, der saaledes i mangfoldige Tilfælde vil opstaa, kræver naturlig, at der dannes fælles Appellinstanser for Købstæderne og Landet, i hvilke de forskellige Interesser kunne blive ligelig repræsenterede. I saa Henseende afgive de i Forslaget omhandlede Overligningskommissioner formentlig tilstrækkelig Garanti; Formanden bliver den fælles Overøvrighed, Landet bliver repræsenteret ved tvende af Amtsrådet valgte Medlemmer, og Købstæderne ville finde Talsmænd i de tvende Medlemmer, der vælges af Indenrigsministeren, der jo ogsaa — som foran nævnt — efter den nugældende Lovgivning udnævner Overligningskommisærer for Købstæderne.

Naar saaledes den mellemkommunale Beskatning og de derved fremkommende Meningsuligheder mellem Kommunerne kræve en saadan for Land og Købstæder fælles Appellinstans, falder det naturligt tillige til denne Myndighed at henlægge Afgørelsen af Klager fra private over deres Skatteansættelse; Afgørelsen af Stattefordelingsspørgsmaal, der i sig indeholder Afgørelse af Skatteansættelsesspørgsmaal, og af Spørgsmaal af den sidstnævnte Art, hvad enten de rejsses af private eller af en deri interesseret Kommune, bør formentlig henlægges til den samme overordnede Myndighed.

Da Overligningskommissionernes Virksomhed er begrændset ved Kommissionernes stedlige Omraade (Amtsradskredsen og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder), ville Statte-spørgsmaal mellem to Kommuner, der ikke have fælles Overligningskommission, ikke kunne finde deres Afgørelse ved de nævnte Kommissioner. Spørgsmaal af denne Beskaffenhed ville jævnlig opstaa, i hvilken Henseende navnlig skal fremhæves, at der mellem Kjøbenhavn og dens tilgrændsende Nabolommuner vil kunne paaregnes en betydelig Mængde Stattefordelingsspørgsmaal. En Henlæg-

gelse af disse Sagers Afgørelse til Indenrigsministeren, der efter den nugældende Lovgivning afgør Meningsuligheder mellem Kommunerne om Fordeling af en Persons Skat, for saa vidt de interesserede Kommuner ikke henhøre til samme Amtsrads-kreds, vilde medføre en ganske overordentlig Forøgelse af Ministeriets Arbejde; men dertil kommer ogsaa, at Ministeriets Virksomhed efter den nugældende Lovgivning kun gaar ud paa at bestemme, i hvilket Forhold den paalignede Skat — navnlig under Hensyn til Dpholdets Varighed i de forskellige Kommuner — bliver at fordele mellem disse, hvorimod Ministeriet ikke kommer ind paa Spørgsmaalet om Skatteansættelsens Rigtighed; efter de i nærværende Lovforslag indeholdte mellemkommunale Beskatningsregler kan Fordelingen mellem Kommunerne imidlertid ikke ske, uden at der træffes Skøn over Rigtigheden af Skatteansættelsen i den andelsberettigede Kommune, men et saadant Skøn maa formentlig siges at ligge udenfor Ministeriets Opgave. Der er derfor til Afgørelsen af saadanne Sager foreslaaet oprettet en for hele Landet fælles Overstattekommission, bestaaende af en af Kongen beskiftet Formand samt af 4 af Indenrigsministeren for 6 Aar ad Gangen valgte Medlemmer.

De i Forslagets § 4 indeholdte Bestemmelser ere i det hele stemmende med, hvad der alt er gældende Ret.

Til § 6.

Denne Paragraf indeholder Hovedreglen for den saakaldte mellemkommunale Beskatning. Medens den nugældende Lovgivning, som bekendt, kun hjemler Fordeling mellem flere Kommuner af en Persons Skattebidrag, naar han i Skatteaaret har samtidigt eller dog succesfult fast Dphold i dem, tilsigter den her foreslaaede Bestemmelse at imødekomme det retfærdige og billige Krav paa Andel i Skattebidraget, som en Kommune i adskillige Tilfælde maa siges at have overfor Personer, som opholde sig udenfor dens Omraade.

Ved den nærmere Gennemførelse af Sagen er man gaaet ud fra det Synspunkt, at Kommunerne kun synes at have Krav paa at beskattes Indtægter, som hidrøre fra Indtægtskilder, der tage Del i de kommunale Goder eller paaføre Kommunen Byrder, medens det ikke kan være tilstrækkeligt, at Indtægten, rent stedlig set, hidrører fra Kommunens Omraade. Af denne Grund er ikke medtaget Arveskæftaafgifter og deslige, som desuden ikke i nogen væsentlig Henseende adstille sig fra Prioriteter, der ere